

На території України спорадичні випадки захворювання собак на дирофіляріоз виявлялися ще з 1911 року. Наприкінці 1990-х років він набув поширення. У 1997 р. реєстрували 3 % хворих собак, у 1999 – 21 %, у 2002 – 55 % від досліджених за ці роки. Значне збільшення кількості інвазованих дирофіляріями тварин у м. Києві стали реєструвати з 1998 року, а у м. Одесі у цьому році вперше діагностували цю хворобу на базі клінік ветеринарної медицини.

Протягом 2000 року за даними Київського міського державного управління ветеринарної медицини в столиці було виявлено 125 випадків дирофіляріозу собак. Відмічена сезонність прояву дирофіляріозу – найбільше хворих тварин зареєстровано у липні-серпні. Група собак віком 5,5–7 років виявилася найбільш ураженою.

У м. Одеса протягом 1998–2000 рр. було виявлено 38 випадків захворювання собак віком від 2 до 10 років. Найчастіше хворіли тварини короткошерстих порід. Вік заражених собак становив від 2 до 17 років, з яких 57,8 % склали самці і 42,2 % – самки. У собак у віці до 2 років інвазію не реєстрували. Собаки у віці від 2 до 13 років були уражені в рівній мірі, старші 13 років – значно рідше. Мікрофілярії виявили у 37 порід собак, але найчастіше інвазію реєстрували у німецької (30,3 %) і східно-європейської (13,5 %) вівчарок. У декоративних порід інвазію не виявляли.

Зареєстрований дирофіляріоз собак у Криму, Чернігівській області, Харківській, Сумській, Києві (1999 – 15 випадків, 2000 – 130, 2001 – 188, 2002 – 354 випадки). У 2003 році вперше виявили статевозрілі *D. repens* при кастрації кота.

У людей в Україні протягом 1975–1995 рр. реєстрували 50 випадків дирофіляріозу, у 1996 – 2000 рр. – 41, у 2001–2002 рр. – 77 випадків. Загалом з 1975 по 2005 роки було виявлено 434 випадки захворювання людей.

В Запорізькій, Донецькій, Дніпропетровській областях, АР Крим, виявлено 57 % випадків дирофіляріозу людей з усіх в Україні. Неблагополучними є також Одеська, Херсонська, Миколаївська області.

На 1.01.04 р. в Україні зареєстровано 250 випадків дирофіляріозу у людини.

В Україні кількість випадків дирофіляріозу стрімко росте, але, на жаль, зважаючи на актуальність проблеми, на сьогодні не відома реальна картина розповсюдження даної патології на території країни.

УДК 619:616.993.192.66:636.6

АЛЕКСАНДРОВА Л.В., студентка 3 СП курсу

Науковий керівник – **СОЛОВЬОВА Л.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

e-mail: karpenko@btsau.kiev.ua

ЛІКУВАННЯ ОТОДЕКТОЗУ КОТІВ

Отодектоз – це захворювання собак і котів (та інших м'ясоїдних), що характеризується ураженням шкіри зовнішнього слухового ходу, барабанної перетинки й супроводжується свербіжем, розвитком дерматиту, отиту. Хвороба спричинюється акариформними кліщами виду *Otodectes cynotis*.

Діагноз ми ставили на основі анамнестичних даних, клінічних ознак (коти розчухують вуха та трясуть головою) та лабораторних методів діагностики. З ураженого вуха пінцетом отримували вміст (темні кірки, запальний ексудат) та досліджували компресорним методом. У полі зору спостерігали поодинокі особини

кліщів-отодектесів, які мали плоске тіло овальної форми, хоботок гризучого типу, короткі лапки з четвертою недорозвиненою парою.

Для лікування ми використовували краплі комплексної дії та мазь протизапальної дії. Але спочатку проводили очищення слухового проходу від кірок та ексудату. Для цього надійно зафіксували тварину, завернувши у простирадло разом з передніми та задніми кінцівками, залишивши лише голову. Вушну раковину вичищали лосьйоном для чистки вух «Барс», закапавши декілька крапель. Після видалення кірочок та ексудату, закапували краплі «Аміт» чи «Амітразин +», які мають протизапальну, протигрибкову, протипаразитарну дію, адже при отодектозі завжди є присутньою секундарна інфекція. Після цього у вухо закладали мазь (протигрибкову емульсію «ДЕ», «ДК» або клотримазол. Такі процедури повторювали 1 раз в 3 дні. Таких обробок проводили не менше трьох. Спостерігаючи за клінічним станом тварини, обробки продовжували до 14 разів. Якщо це не допомагало, призначали ін'єкції івомеку підшкірно або івермектину, але необхідно враховувати токсичність цих препаратів, тому ми одночасно задавали гепатопротектори для підтримання печінки – таблетки «Карсил», «Ессенціале». Ін'єкції макролідів проводили 1 раз у 10 днів. Кількість ін'єкцій залежала від загального стану тварини та регенерації тканин вушної раковини.

Для профілактики даного захворювання використовували піпетки, вміст яких наносили на холку (методом пур-он) препаратів «Адвокат», «Адвантікс», «Стронгхолд» 1 раз в 3 місяці. Також слідкували за чистотою вушних раковин тварин, утримували їх в чистому приміщенні.

Отже, терапевтичні та профілактичні засоби даних схем виявилися ефективними і можуть застосовуватися для лікування та профілактики отодектозу котів.

УДК 619:616. 993.192.66:636.7

АЛЕКСЄЄВА К.П., студентка 4 курсу

ТЕК БНАУ

Науковий керівник – **СОЛОВЙОВА Л.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

e-mail: karpenko@btsau.kiev.ua

ЕПІЗООТОЛОГІЧНИЙ, КЛІНІЧНИЙ ПРОЯВ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ ЛІКУВАННЯ ЗА БАБЕЗІОЗУ СОБАК

Бабезіоз собак поширений по всій території Волинської області, а також у місті Луцьку, де ми проводили дослідження у ветеринарному центрі «Лапа». Собаки інвазуються *Babesia canis* по всій території міста, але максимальна кількість хворих тварин відмічається в крупних населених пунктах, оскільки в них найбільша концентрація тварин, які можуть бути джерелом інвазії.

Ми відмітили, що бабезіозом хворіють собаки усіх порід, але найбільше мисливських і службових, які частіше потрапляють в біотопи кліщів. Тяжче хворіють молоді тварини (молодші 12 місяців) і старі.

У Волинській області частіше зустрічаються кліщі родів *Dermacentor* і *Ixodes*. Залежно від температури зовнішнього середовища активність кліщів проявляється з